

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/41/2013
Identifikačné číslo spisu:	2110203971
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:2110203971.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Ing. Miroslav R. Šefčík, PhD., Podjavorinskej 37/1, Trnava, správca konkurznej podstaty úpadcu SLOTAS, spol. s r. o., so sídlom Hviezdoslavova 548, Šaštín - Stráže, IČO: 34 110 798, zastúpený advokátskou kanceláriou alianciaadvokátov ak, s. r. o., so sídlom Vlčkova 8/A, Bratislava, IČO: 36 679 771 proti žalovanému: C. G., nar. X. G. XXXX, bytom Q., zastúpený advokátkou Mgr. Annou Šeniglovou, Školská 6, Holíč, o určenie neúčinnosti kúpnej zmluvy, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 31Cbi 10/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 21CoKR 7/2012-104 z 29. novembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu o d m i e t a .

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému na účet právnej zástupkyne náhradu trov dovolacieho konania vo výške 67,88 eur.

Odôvodnenie

Okresný súd Trnava ako súd prvého stupňa rozsudkom z 2. mája 2012, č. k. 31Cbi 10/2010-72 žalobu zamietol a súčasne žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 558,78 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa pôvodne domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy z 31. marca 2009 o obstaraní textilných strojov v počte 65 kusov z dôvodu, že žalovaný ako osoba blízka tesne pred vyhlásením konkurzu v rozpore s platnými zásadami riadneho hospodárenia získal časť z úpadcovho majetku za kúpnu cenu 5 950,-- eur, hoci správca odhadol jeho cenu najmenej na hodnotu 11 900,-- eur. Z dôvodu, že došlo k poškodeniu veriteľov, možno podľa žalobcu takéto konanie konateľ'a úpadcu a kupujúceho charakterizovať ako úkon, ktorému možno odporovať a žiadal vyhlásiť predmetnú kúpnu zmluvu za neplatnú.

Podaním z 19. mája 2010, žalobca žiadal, aby súd predmetnú kúpnu zmluvu určil voči ostatným veriteľom za právne neúčinnú. Súd podanie posúdil ako zmenu petitu žaloby, ktorú pripustil uznesením z 2. mája 2012.

Súd prvého stupňa poukázal na ustanovenia § 57 ods. 1, ods. 2, § 23 ods. 1 a § 199 ods. 9 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení platnom a účinnom v čase rozhodovania súdu, ďalej len ZKR) a uviedol, že konkurz na majetok dlžníka - SLOTAS, spol. s r. o., Šaštín - Stráže, bol vyhlásený 15. septembra 2009, preto prekluzívna šesťmesačná lehota v zmysle § 57 ods. 2 ZKR začala žalobcovi plynúť 16. septembra 2009 a skončila 16. marca 2010. Žalobca svoj žalobný nárok, t. j. právo odporovať právnomu úkonu, uplatnil až dňa 19. mája 2010, kedy bolo súdu doručené jeho podanie - zmena žaloby, pretože dovtedy sa domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy z dôvodu nízkej kúpnej ceny. Vzhľadom na to, že išlo o lehotu prekluzívnu, jej márnym uplynutím právo žalobcu odporovať právnomu úkonu zaniklo, a preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.) a žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal právo na ich náhradu z titulu trov právneho zastúpenia.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, rozsudkom z 29. novembra 2012, č. k. 21CoKR 7/2012-104, napadnutý rozsudok prvostupňového súdu potvrdil a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania vo výške 66,32 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Skonštatoval správnosť napadnutého rozsudku a stotožnil sa s jeho odôvodnením. Dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa vyhodnotil za dostatočné a rovnako skonštatoval správnosť jeho právneho záveru o tom, že nárok žalobcu bol prekludovaný. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia prvostupňového súdu k tvrdeniu žalobcu o odňatí možnosti konať pred súdom uviedol, že požiadavku, aby z návrhu na začatie konania bolo zrejmé, čoho sa žalobca domáha, nemožno vykladať tak, že žalobca je povinný urobiť úplné a presné znenie výroku rozsudku a žalobcovi takúto povinnosť neukladá ani ustanovenie § 79 ods. 1 veta druhá O. s. p. Je však potrebné, aby sa z návrhu na začatie konania dalo zistiť, čoho sa žalobca žalobou domáha, za čo sa považuje určité a zrozumiteľné označenie spôsobu určenia právneho vzťahu, práva alebo povinnosti, ktorá má byť rozhodnutím súdu vyslovená. K rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 8/2005, na ktoré žalobca v rámci dôvodov svojho odvolania poukázal, odvolací súd uviedol, že toto nie je použiteľné na skutkový a právny stav, ktorý je predmetom tohto konania, pretože návrh žalobcu, ktorým sa domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy, bol zrozumiteľný, nevyvolal žiadne pochybnosti o tom, čoho sa žalobca mieni domáhať, pričom určenie neplatnosti kúpnej zmluvy je jasne formulovaným petitom, o ktorom môže súd konať. Odvolací súd zdôraznil, že určenie neplatnosti nemožno zamieňať s neúčinnosťou právneho úkonu s využitím práva mu odporovať. Právo odporovať znamená domáhať sa neúčinnosti právneho úkonu, kedy podstatou odporovateľnosti je samotná neúčinnosť právneho úkonu voči všetkým veriteľom. Poukázal na povinnosť správcu konkurznej podstaty konať s odbornou starostlivosťou podľa § 86 ZKR, pričom odporovacie právo je jedným z typických práv, ktoré správcovi patria a práve ZKR vyžaduje, aby ho správca uplatňoval a využíval. Obranu žalobcu, spočívajúcu v tvrdení, že prvostupňový súd ho mal o formulácii žalobného petitu vzhľadom na skutočnosť, že v konaní nie je zastúpený advokátom, poučiť, vyhodnotil odvolací súd za obranu, ktorá nemôže v konaní obstáť. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nebolo dôvodné, aby prvostupňový súd vyzýval žalobcu na úpravu jednoznačne formulovaného petitu o neplatnosť právneho úkonu. Z dôvodu, že žalobca žalobu o neúčinnosť právneho úkonu uplatnil na súde až 19. mája 2010, teda až po uplynutí zákonnej lehoty, prvostupňový súd rozhodol správne, keď žalobu zamietol. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p., keď ich náhradu priznal úspešnému žalovanému.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 4. decembra 2012.

Proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca a navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho, ako aj prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podanie dovolania žalobca odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p., teda že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, konkrétne k vade uvedenej v písm. f/ (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom). Odvolaciemu súdu vytkol, že nesprávne vyhodnotil jeho návrh na začatie konania za zrozumiteľný, nevyvolávajúci

žiadne pochybnosti o tom, čoho sa žalobou žalobca domáhal. Poukázal na to, že v petite žaloby sa domáhal vyhlásenia kúpnej zmluvy za neplatnú a zároveň v tej istej žalobe dvakrát odporoval uzatvoreniu kúpnej zmluvy, ktorého následkom je právna neúčinnosť. Okresný súd Trnava mal v takomto prípade postupom podľa § 43 ods. 1 O. s. p. a vyzvať žalobcu na doplnenie jeho nezrozumiteľného podania a nie svojvoľne, na základe vlastného rozhodnutia bez súčinnosti so žalobcom, rozhodnúť o kvalifikácii žalobcovho návrhu ako návrhu na vyhlásenie neplatnosti právneho úkonu. Žalobca vo svojom dovolaní poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 9 Sžso 84/2008, 4 Cdo 143/2006 a 4 Cdo 16/1998) a uviedol, že za nesprávny návrh sa považuje aj taký návrh na začatie konania, v ktorom došlo k vzájomnej logickej rozpornosti žalobného návrhu a opísania rozhodujúcich skutočností. Má za to, že súd prvého stupňa mal v každom prípade vyzvať žalobcu na doplnenie a opravu jeho návrhu z dôvodu jeho nezrozumiteľnosti. Žalobca poukázal na poučovaciu povinnosť súdu, v teórii označovanú ako progresívnu poučovaciu povinnosť, ktorú je nutné odlišovať od všeobecnej poučovacej povinnosti v zmysle § 5 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. V nadväznosti na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 7/1997 vyslovil svoj názor, že poučovaciu povinnosť má súd aj vtedy, keď je účastník v konaní zastúpený advokátom. Považuje za irelevantné, že ako správca konkurznej podstaty je povinný podľa § 86 ZKP konať s odbornou starostlivosťou, rovnako je podľa neho irelevantné, že odporovacie právo je jedným z typických práv, ktoré správcovi prináležia. Napriek povinnosti konať s odbornou starostlivosťou, je žalobca osobou bez právnického vzdelania, ktorá si pri podaní návrhu nedostatočne uvedomila rozdiel medzi neplatnosťou a odporovateľnosťou právneho úkonu, a preto bolo povinnosťou súdu ho o nedostatkoch podania poučiť a vyzvať ho na opravu návrhu v zmysle § 43 ods. 1 O. s. p. V ďalšom žalobca poukázal na skutočnosť, že v inej jeho právnej veci (vedenej rovnako na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 25Cb1 1/2010) podal totožne koncipovaný návrh na začatie konania, v ktorom sa domáhal vyhlásenia kúpnej zmluvy za odporovateľný právny úkon aj za právny úkon neplatný. V tomto prípade vo veci konajúci sudca uznesením z 9. apríla 2010 vyzval žalobcu na odstránenie väd podania podľa § 43 ods. 1 O. s. p. a zároveň ho poučil, ako vady podania odstrániť. S poukazom na túto skutočnosť, žalobca považuje záver odvolacieho súdu o zrozumiteľnosti jeho návrhu z 25. februára 2010, za nesprávny, pretože ak by bol skutočne zrozumiteľný, tak by ho súdy nevykládali rozdielne. V ďalšej časti svojho dovolania sa žalobca vyjadril k účinkom začatia konania z pohľadu zachovania procesných a hmotnoprávných lehôt a s poukazaním na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 16/1998 vyjadril názor, že jeho podanie napriek jeho nesprávosti z dôvodu nezrozumiteľnosti, malo za následok zastavenie plynutia prekluzívnej lehoty. Okresný súd Trnava bez toho, aby sa snažil v súčinnosti so žalobcom zistiť, čoho sa svojím návrhom na začatie konania domáhal, rozhodol o kvalifikácii návrhu na začatie konania ako návrhu na vyhlásenie neplatnosti právneho úkonu, čo však nebolo správne, nakoľko žalobca sa domáhal odporovateľnosti.

K dovolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý dovolanie navrhol odmietnuť ako nedôvodné. Podľa názoru žalovaného súd prvého stupňa, ako i odvolací súd vec správne právne posúdili. Uviedol, že súd nemal dôvod vyzývať žalobcu na odstránenie väd žaloby, pretože žalobný petit nebol rozporný a nevzbudzoval pochybnosti o zámere žalobcu - dosiahnuť neplatnosť zmluvy. Súd tiež správne podanie žalobcu z 19. mája 2010 posúdil ako zmenu návrhu, keď žalobca bez zmeny skutkového stavu požadoval niečo iné ako pôvodne, pričom žaloba o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorej sa žalobca pôvodne domáhal, nebola podaním nesprávnym, nejasným a nezrozumiteľným, a preto nenastala okolnosť, kedy by bol súd povinný účastníka vyzvať na odstránenie väd podania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1, veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p., ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Trnava ako súdu prvého stupňa, pričom však vo výrokovej časti prípustnosť dovolania nevyslovil. Vzhľadom na uvedené je nepochybné, že dovolanie žalobcu v zmysle ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. prípustné nie je.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukládajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd, vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené.

Dovolateľ vo svojom dovolaní namietol vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., v zmysle ktorého dovolanie je prípustné, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Dôvodom, zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., je vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, odvolací súd existenciu podmienky prípustnosti dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., namietanej dovolateľom, nezistil. Vada konania v zmysle citovaného ustanovenia mala podľa tvrdenia žalobcu spočívať v tom, že napriek tomu, že jeho návrh na začatie konania nebol úplne zrozumiteľný (pretože žalobným petitom sa domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy, súčasne však v tej istej žalobe dvakrát odporoval uzatvoreniu kúpnej zmluvy medzi konateľom úpadcu a žalovaným), súd prvého stupňa žalobcu nevyzval na doplnenie jeho nezrozumiteľného podania, hoci ide o dva rozdielne inštitúty, spôsobujúce odlišné následky. Tým, že súd vyhodnotil žalobcov návrh ako žalobu o neplatnosť právneho úkonu, neaplikujúc postup podľa § 43 ods. 1 O. s. p., odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom.

Podľa § 79 ods. 1 veta posledná O. s. p., ak sa návrh týka dvojstranných právnych vzťahov medzi žalobcom a žalovaným (§ 90), nazýva sa žalobou.

Podľa § 42 ods. 3 v spojení s § 79 ods. 1 O. s. p., zo žaloby musí byť zjavné, ktorému súdu je určená, kto ju robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísaná a datovaná. Okrem uvedených

náležitostí musí žaloba obsahovať meno, priezvisko (prípadne aj dátum narodenia, telefonický kontakt) a bydlisko účastníkov, prípadne ich zástupcov, údaj o štátnom občianstve, pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov, ktorých sa žalobca dovoľáva, a musí byť z neho zrejmé, čoho sa žalobca domáha (tzv. žalobný petit). Ak je účastníkom právnická osoba, žaloba musí obsahovať názov alebo obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo, ak je pridelené. Ak je účastníkom fyzická osoba, ktorá je podnikateľom, žaloba musí obsahovať obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo, ak je pridelené.

Prípadné vady žaloby, spôsobujúce jej nesprávnosť, neúplnosť alebo nezrozumiteľnosť je možno odstrániť postupom podľa § 43 O. s. p. Za nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie je možné považovať také podanie, v ktorom absentujú všeobecné náležitosti vyžadované vyššie citovanými ustanoveniami O. s. p. (resp. ďalšími jeho osobitnými ustanoveniami), ako aj údaje nevyhnutné k tomu, aby bolo súdu jasné, o čom má rozhodnúť. Posúdeniu toho, či žalobný petit v návrhu na začatie konania je dostatočne presný, určitý a zrozumiteľný, napomáha zistenie, či po prevzatí petitu do výroku rozhodnutia, bude toto vykonateľné. Pritom riziko toho, že žalobe formulovanej žalobcom v tej - ktorej veci z dôvodu nesprávnej formulácie žalobného petitu, nebude vyhovie, nesie v plnom rozsahu žalobca.

Naproti tomu, zmenou žaloby v zmysle § 95 O. s. p. sa rozumie inštitút, použitím ktorého možno zmeniť to, čoho sa žalobca domáha v pôvodnom petite, a to tak, že žiada viac, žiada niečo iné alebo na základe iného skutkového stavu.

V prejednávanej veci sa žalobca žalobou z 25. februára 2010, prvostupňovému súdu doručenou 26. februára 2010, domáhal vyslovenia neplatnosti kúpnej zmluvy z 31. marca 2009 o obstaraní 65 ks textilných strojov. Takto formulovaný žalobný petit je bezpochyby dostatočne určitý a zrozumiteľný, v ktorom je vyjadrený návrh žalobcu dosiahnuť neplatnosť predmetnej zmluvy, pričom určenie neplatnosti právneho úkonu je spôsobilým predmetom konania s účinkami vyplývajúcimi z hmotného práva. Z uvedeného dôvodu súd prvého stupňa nemal dôvod vyzývať žalobcu na odstránenie väd žaloby postupom podľa § 43 O. s. p. Žalobný petit v prejednávanom prípade nie je ani vnútorne rozporný, čím by vzbudzoval pochybnosti o zámere žalobcu. Dovolací súd zdôrazňuje, že nie je vecou súdu, aby žalobcu poučoval o hmotnom práve, vrátane poučenia o správnej formulácii žalobného petitu tak, aby žalobca dosiahol zamýšľaný výsledok konania. Práve v prípade, ak by súd konal v rozpore s uvedenou zásadou, porušil by princíp rovnosti účastníkov konania.

Skutočnosťou je, že žalobca písomným podaním z 19. mája 2010 (č. l. 18), súdu doručeným v rovnaký deň, navrhol zmenu žaloby a žiadal, aby súd rozhodol o neúčinnosti vyššie označenej kúpnej zmluvy, uzavretej medzi konateľom úpadcu a žalovaným (ktorý inštitút je odlišný od inštitútu neplatnosti právneho úkonu). Súd o tomto návrhu rozhodol na pojednávaní konanom 2. mája 2012 na Okresnom súde Trnava (č. l. 67), za prítomnosti oboch účastníkov, a to tak, že zmenu žaloby pripustil. Dovolací súd na margo prípadného porušenia práv účastníkov konania uvádza, že pokiaľ by súd prvého stupňa o uplatnenej zmene návrhu nerozhodol, zaťažil by konanie vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.).

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, dovolací súd konštatuje, že postup súdu prvého stupňa bol zákonný a žalobcovi nebola odňatá možnosť konať pred súdom.

Keďže dovolací súd nezistil ani žiadne iné skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa ďalších ustanovení § 237 O. s. p., dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 veta prvá v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako neprípustné odmietol.

O trovách dovolacieho konania rozhodol podľa § 243b ods. 5 veta prvá v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. a úspešnému žalovanému priznal náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré pozostávajú z odmeny advokátky za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k dovolaniu zo 7. januára 2013) vo výške 67,88 eur (pozostávajúca z tarifnej odmeny 60,07 eur a sumy 7,81 eur ako paušálnej

náhrady hotových výdavkov stanovenú pre rok 2013 podľa § 10 ods. 1 a § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov).

Rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.